

Η αγάπη του Τάφου

[Ορθόδοξη και Ορθόδοξη / Ορθόδοξη πίστη](#)

Συγκίνησις

Πεθαίνει η Αγάπη; Στις καρδιές των ανθρώπων πολλές φορές, στην καρδιά του Θεού ποτέ. Και η καρδιά του Θεού, ο αγαπητός Υιός, είναι ο Ιησούς Χριστός. Και η καρδιά της αγάπης είναι ο Σταυρός. Η σωματική καρδιά του Ιησού σταμάτησε κάποια στιγμή να χτυπά, όχι όμως του Θεανθρώπου Κυρίου.

Δεν είναι λοιπόν, για κλάμα η ταφή του Ιησού Χριστού. Ποιος διψασμένος κλαίει σαν βρεθή μπροστά σε αστείρευτη πηγή;

Ο Σταυρός είναι η αστείρευτη **πηγή της Αγάπης**. Και ο Τάφος του Χριστού πηγή της ζωής.

Η βραδυνή ακολουθία της Μεγάλης Παρασκευής ονομάζεται επιτάφιος θρήνος. Στην πραγματικότητα πρόκειται για ακολουθία χαράς. Αν ο Σταυρός είναι η Αγάπη της Λυτρώσεως, ο Τάφος είναι η Αγάπη της Αναστάσεως.

Μπορούμε να κλαίμε για το θάνατο και την ταφή του Ιησού;

- Πώς μπορούμε να κλαίμε για την ταφή του Ιησού, αφού ξέ-ρουμε ότι σε λίγο θ' αναστηθή από τον τάφο; Αλλά και ο ίδιος ο Χριστός ήξερε, ότι θ' ανέσταινε το Λάζαρο. Παρ'όλο τούτο, δά-κρυσε μπροστά στον τάφο του Λαζάρου. Συγκινούμαστε. Μας συγ-κινεί η αγάπη στο **Φίλο**, στο Πρόσωπο, που αγαπάμε και μας α-γαπά, στον Ιησού. Ο ορίζοντας σκοτεινιάζει, μόλις δύση ο ήλιος, καίτοι γνωρίζεις ότι ο ήλιος θ' ανατείλη και πάλι.

Ο ήλιος, σαν γέρνη προς τη δύση, είναι σαν να γράφη σιγά-σιγά στην κορυφογραμμή: «Σε λίγο έρχομαι. Σε λίγο ανασταίνομαι». Έτσι και ο Χριστός, ό

Ἡλιος της Θεότητος. Ἐγειρε το κεφάλι. Ἐδυσε. Ἀλλ' ἄφησε βέβαιη την ἐλπίδα: Σε λίγο ξανάρχομαι. «Μικρόν και ου θε-ωρεῖτε με, και πάλιν μικρόν και ὄψεσθέ με» (Ιωάν. Ιστ' 16)

• Συγκινούμεθα ἀπὸ την ταφή του πλέον αγαπητοῦ μας Προσ-ώπου. Συγκινούμεθα αναλογιζόμενοι την αγάπη Του σε μας. Ἀπὸ αγάπη ἀνέβηκε στο Σταυρό. Ἀπὸ αγάπη κατέβηκε και στον ἄδη. «Α-πέθανε και ἐτάφη κατὰ τας γραφάς» (Α' Κορ. ιε' 4)

Για κάθε ἀνθρώπινο τάφο ἰσχύει το « α κ ο ὕ σ ι α ».

Για τον τάφο του Ἰησοῦ Χριστοῦ ἰσχύει το « ε κ ο ὕ σ ι α ».

Θέλησε και ἐτάφη. Θάφτηκε Εκείνος, για να ξεθάψη ἐμὰς ἀπὸ τα μνήματα της αμαρτίας. Θάφτηκε ο Παντοδύναμος, για ν' ἀνα-σύρη η παντοδύναμη Ἀγάπη Του ὅλους τους «τεθνεώτας».

Για ποιούς τό κλάμα;

Ἀλλ' η θλίψις της Μεγάλης Παρασκευῆς δεν εἶναι τόσο για τον Ἰησοῦ Χριστό, που εἶναι η «Ζωή ἐν τάφῳ». Εἶναι κυρίως για τους ἐχθρούς του Σταυροῦ, για τους ἐχθρούς του Ἰησοῦ.

Ὅταν ο Κύριος ἀνέβαινε προς το Γολγοθά και πίσω Του εἶδε να κλαῖνε ευλαβεῖς γυναῖκες, διακόνισσες της Ἀγάπης, ἐπεσήμανε για ποιους πρέπει να κλαίμε: «Μη κλαίετε ἐπ' ἐμέ. Πλην ἐφ' ἐαυτάς κλαίετε και ἐπὶ τα τέκνα υμῶν» (Λουκ. κγ' 28)

— *Κλάψτε, μανάδες, γιατί θάβουν τα παιδιὰ σας οι νεκροθά-φτες του κακοῦ, οι ἔμποροι του θανάτου!*

Κάποτε θεάθηκε ο ἀπόστολος Παῦλος να κλαίει. Τον ρώτησαν γιατί; Και ἀπάντησε:

«Νυν δε και κλαίων λέγω τους ἐχθρούς του Σταυροῦ» (Φιλιπ. Γ' 18).

Εἶναι πολλοί οι ἐχθροί του Σταυροῦ. Εἶναι ὅλοι ἐκεῖνοι, που προσπαθοῦν:

- Να ἐνταφιάσουν την πίστι.
- Να συσκοτίσουν την ἀλήθεια.
- Να θάψουν το δίκαιο.
- Να εξαφανίσουν ἠθικά και πνευματικά τον τόπο μας.
- Να σκοτώσουν το πνεῦμα και να το θάψουν στον τάφο του υλισμοῦ.

Για όλους αυτούς ο θρήνος. Και για τους άλλους, για τα θύματά τους.

Δεν κλαίμε για τη Ζωή, που είναι στον τάφο, αλλά κλαίμε για το θάνατο, που σέρνεται ως ζωή. Κλαίμε:

- Για τις πεθαμένες υπάρξεις.
- Για τις πεθαμένες οικογένειες.
- Για τα πεθαμένα νιάτα.
- Για τις πεθαμένες ελπίδες.
- Για την άνοιξη, που πριν ακόμη ανθίση, γίνεται χειμώνας.

‘Αγάπησε το Σώμα

Όχι, λοιπόν, θρήνος για τον Τάφο του Χριστού. Ο Τάφος αυ-τός είναι Αγάπη. Με αγάπη δέχτηκε το Σώμα του Ιησού. Ο Τάφος φανερώνει την αγάπη στο σώμα.

Αγάπησε ο Τάφος το Σώμα Εκείνου.

- Είναι το Σώμα, που ζήτησε ο Ιωσήφ από τον Πιλάτο. Το τίμιο Σώμα, που ζητάμε και μείς με τη λαχτάρα της θείας Κοινωνίας.
- Είναι το Σώμα, που με ευλάβεια αγκάλιασαν ο Ιωσήφ και ο Νι-κόδημος. Το Σώμα, που με καθαρή σινδόνα οι δύο αυτοί άνδρες πε-ριτύλιξαν. Το Σώμα, που με καθαρές ψυχές υποδέχονται οι πιστοί και ενστερνίζονται.
- Είναι το Σώμα, που οι δύο τολμηροί «κρυφοί» μαθητές με προ-σοχή έθεσαν στο καίνο μνημείο, όπου κανένας άλλος δεν είχε τεθή.

Το Σώμα της θείας Κοινωνίας, που ανακαίνο ψυχές το υποδέχονται. Κανένας άλλος. Η καρδιά μας αποκλειστι-κός χώρος για τον Ιησού Χριστό.

«Πώς; Ποίαις χερσί δε προσπαύσω το σον ακήρατον Σώμα;» (Δοξαστικό αποστίχων Μεγάλης Παρασκευής).

Ο Τάφος δείχνει την αγάπη και στο δικό μας σώμα.

- Δεν πετιέται το σώμα του ανθρώπου, όπως το σώμα του σκύ-λου ή της γάτας. Ενταφιάζεται. Δεν καίγεται το ανθρώπινο σώμα.
- Δεν δεχόμαστε, ως πιστοί χριστιανοί, την καύσι των νε-κρών, γιατί αποτελεί βεβήλωσι στο σώμα. Ούτε εν ζωή ούτε μετά θάνατον βεβηλώνεται το σώμα, όπως

δε βεβηλώνεται ένας Ναός, είτε λειτουργείται είτε δε λειτουργείται.

- Το σώμα τ ι μ ά τ α ι. Πως αγαπάμε το σπίτι μας; Έτσι α-γαπάμε το σώμα, που είναι κατοικία της ψυχής, ναός του πνεύ-μα-τος, δοχείο του Αγίου Πνεύματος.
- Τιμάται το σώμα, γιατί αυτό το σώμα π ρ ο σ έ λ α β ε ο Θεός Λόγος, ο Χριστός.
- Τιμάται το σώμα, γιατί είναι υποψήφιο για την αναστάσιμη δόξα.

Όσο ζούμε, είμαστε θ α ν α τ ο π ο ι ν ί τ ε ς. Όταν πεθάνουμε, γινόμαστε... α ν α σ τ ό π ο υ λ ο ι ! παιδιά της αναστάσεως.

Ξενοδοχείο, διυλιστήριο, ευεργεσία

Αγάπη ο Τάφος, γιατί αγκάλιασε το Σώμα του Χριστού, όπως και μείς με αγάπη το αγκαλιάζουμε στη θεία Κοινωνία.

Αγάπη ο Τάφος, γιατί τιμά το ανθρώπινο σώμα. Όταν για ό-λους πλέον θα είμαστε ανεπιθύμητοι, ο τάφος θα σπεύσει να μας υποδεχτή, να μας φιλοξενήσει και να μας τιμήσει. Όχι βεβαίως για να μας κρατήσει για πολύ.

• Ξ ε ν ο δ ο χ ε ί ο είναι ο τάφος. Προσωρινά διαμένουμε στο ξενοδοχείο, απλώς για ν' αναπαυθούμε σε κάποιο μας ταξίδι. Ξυ-πνάμε, καί αφού πληρώσουμε τα έξοδα, συνεχίζουμε το οδοιπορικό μας.

Για λίγο φιλοξένησε ο Τάφος το Χριστό. «*Τάφω σμικρῷ ξενο-δοχείται, Ὦν, παῖδες, ανυμνεῖτε*» (ωδή η' κανόνος Μεγ. Σαββάτου). Για λίγο. Ξύπνησε ο Κύριος με την Ανάστασί Του.

Το ίδιο και μείς. Απλώς θα φιλοξενηθούμε στον τάφο για λίγο, πληρώνοντας τον κοινό φόρο. Κανένας φ ο ρ ο φ υ γ ά ς από το φόρο του θανάτου. Θα φιλοξενηθούμε, για να ξυπνήσουμε, όταν η καμπάνα της κοινής αναστάσεως θα ηχήσει δυνατά.

• Δ ι υ λ ι σ τ ή ρ ι ο ο τάφος. Το νερό της βροχής περνάει από τα σπλάχνα της γης, από τα φυσικά διυλιστήρια, και βγαίνει κα-θαρώτερο. Έτσι και το σώμα. Περνάει από τον τάφο της γης. Θα ξεπηδήσει καθαρώτερο, λαμπρότερο, ωραιότερο.

Η ταφή είναι το χημείο, όπου γίνεται η δική μας **μεταστοι-χείωσις**.

Το φθαρτό, με την ανάστασι, γίνεται άφθαρτο.

Το θνητό γίνεται αθάνατο.

«*Τη ταφή Σου ζωής μου τας εισόδους διανοίξαντα καί θανάτῳ θάνατον καί ἄδην τε θανατώσαντα*»

(α'ωδή κανόν. Μεγ. Σαββάτου)

«Το φθαρτόν δε σου εις αφθαρσίαν μετεστοιχείωσας» (στ' ωδή)

•Αγαπητός ο τάφος, αφού είναι ε υ ρ γ έ τ η ς ο θάνατος. Για να μην υπήρχε θάνατος, ένα από τα δύο έπρεπε να συμβαίνει: Ή να ζούσε ο άνθρωπος για πάντα στον παράδεισο της Εδέμ, ή να ζούσε για πάντα το κακό.

Ο θάνατος μπήκε ως αναγκαία διαδικασία στην πορεία της ζω-ής μας, για να μην είναι το κακό αθάνατο.

Ο θάνατος είναι το τέλος των δεινών, η αρχή της αληθινής χα-ράς.

Ο θάνατος του Χριστού συνέβη, για να μη γίνη το κακό, το με-γαλύτερο κακό. Για να μη γίνη ο θ ά ν α τ ο ς, α θ ά ν α τ ο ς.

Η αγάπη του γιατρού φαίνεται στην προσπάθειά του να ζήση ο άνθρωπος. Η αγάπη του Χριστού φάνηκε απείρως σημαντικώτερη.

- Ο Σ τ α υ ρ ό ς Του είναι ο θάνατος του θανάτου.
- Οι Π λ η γ έ ς Του, οι πηγές της χαράς μας.
- Ο Τ ά φ ο ς Του, η πηγή της αθανασίας μας.
- Η Α ν ά σ τ α σ ί ς Του, ο πρόδρομος της δικής μας ανα-στάσεως.

Αρχιμ. Δανιήλ Γ. Αεράκη

Πηγή: synodoiporia.blogspot.gr